

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐνὰτ' Ἰουνίου,
μηνὸς δαίμονιου.

Ἐνιὰκόσα πέντε καὶ ἑνενήντ' ἀκόμα,
μπόμπαις συνταράττουν τῆς Βουλῆς τὸ σῶμα.

Τὴν Τρίπολιν παράτα καὶ ὁ κόσμος ἄνω κάτω,
παράδοσις σημαίας ἀπὸ τὸν Κορωνάτο.

Πολεμικὰ τὰ πράγματα,
καὶ σὲ Στρατοῦ Συντάγματα
σημαίας παραδίδει
τὸ Στέμμα, βρὲ κασίδη.

Παράδοσις τῶν σημαίων
τὰ στήθη μας δονεῖ,
καὶ τώρα σὰν τὸν Συμεῶν
καθεὶς ἀναφωνεῖ:
Πολεῖς, Δέσποτα, καὶ ξέρεις τὰ λοιπά...
παραδίδονται, τὸ τύμπανον κτυπᾷ.

Παραδίδονται 'στὴν Τρίπολιν, 'στὴν Πάτρα,
σαχλὲ πατριδολάτρα,
καὶ σὺ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός
ποσῶς δὲν συγκινεῖσαι,
μὰ ξαναχάσκεις ἀδρανῶς
καὶ νυσταγμένος εἶσαι.

Τὴν Τρίπολιν σφριγῶσα τὸ πολεμικὸν σημαίνει
Κορωνὰ μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ Μαλούχου διαμένει,
καὶ σὺ κλαῖς, νωθρὸ στοιχεῖο,
γιὰ τοῦ Στόλου τοῦ Λαχεῖο
πῶς δὲν σοῦ πεσε καὶ πάλιν,
καὶ γιὰτὶ κερδίζουν ἄλλοι.

Τί μεγάλη δυστυχία
καὶ μὲ τοῦτα τὰ λαχεῖα,
ποῦ μᾶς ἔβγαλαν οἱ Στόλοι...
πῶς νὰ μὴν κερδίζουν ὅλοι.

Καὶ τὸν ἕνα καὶ ἄλλον λῶτο
τὸν βλαστήμησα καὶ ἔγω,
καὶ πικρὰ θρηνολογῶ,
ποῦ δὲν κέρδισα τὸν πρῶτο.

Κόντεψα νὰ τὸν κερδίσω παρὰ λίγους ἀριθμούς,
καὶ ν' ἀφήσω πιά τὰ μέτρα καὶ τῆς ρίμας τοὺς ρυθμούς,
καὶ μεγάλα κατὰ φρένα
καὶ θυμὸν νὰ μερμηρίζω,
καὶ τοὺς Στόλους ὁλοένα
τῶν Ρωμηῶν νὰ μακαρίζω,
ὅπου πλούτισαν καὶ ἑμένα.

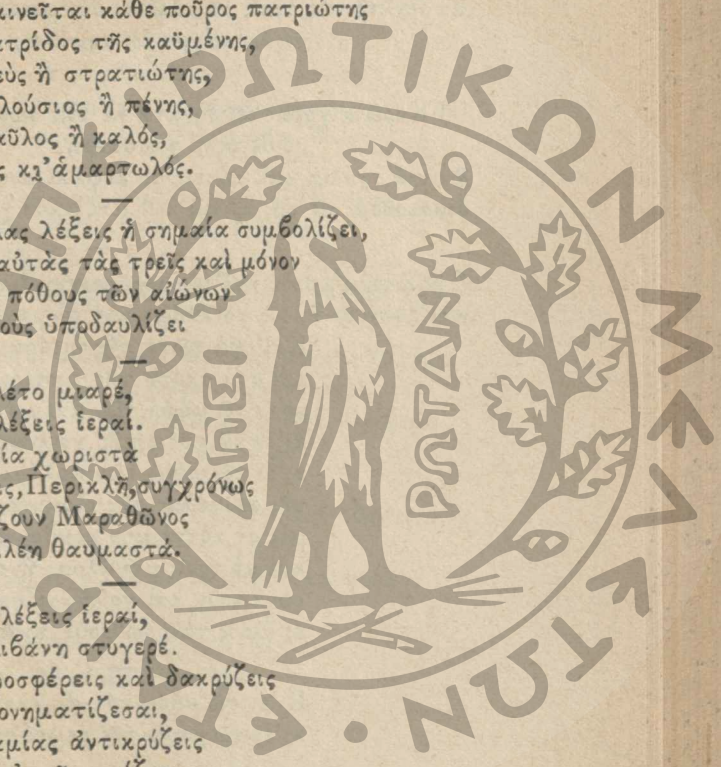
Ὅνειρόν μας μένει πλέον τῶν λαχείων ὁ παρᾶς
εἰς τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα,
μὰ 'στὴν Τρίπολ' ἢ Κορῶνα
παραδίδει τὴν σημαίαν μὲ τρεῖς λέξεις ἱεράς,
τὴν πατρίδα δηλονότι, τὸ καθῆκον, τὴν τιμὴν,
καὶ Στρατὸς μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην τὰς ἀκούει 'στὴν γραμμὴν.

Μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς κινεῖται κάθε ποῦρος πατριώτης
τῆς πατρίδος τῆς καυμένης,
Βασιλεὺς ἢ στρατιώτης,
εἴτε πλούσιος ἢ πένης,
εἴτε φαῦλος ἢ καλός,
δίκαιος καὶ ἁμαρτωλός.

Καὶ τὰς τρεῖς μεγάλας λέξεις ἡ σημαία συμβολίζει,
καὶ μ' αὐτὰς τὰς τρεῖς καὶ μόνον
τόσους πόθους τῶν αἰῶνων
φλογερούς ὑπαδαυλίζει

Περικλέτο μιὰρὲ,
ποῖται λέξεις ἱεραί.
Καθεμία χωριστὰ
καὶ ὅλαις, Περικλῆ, συγχρόνως
ἐνθυμίζουν Μακρῶνος
τόσα κλέη θαυμάσια.

Ποῖται λέξεις ἱεραί,
μπεχλιβάνη στου γερῆ.
Τῆς προσφέρεις καὶ δακρύζεις
καὶ φρονηματίζεις,
καὶ Ταμίης ἀντικρύζεις
καὶ μ' αὐταῖς σιτίζεις.

Ἐκείναις μεγαλεῖα
σημαίνουν, Ἀρλεκίνε,
καὶ μόνη πανοπλία
κατὰ βρεβάριον εἶναι.

Πατρίς, βρὲ Περικλέτο, καθήκον καὶ τιμή,
γὰρ αὐτὰ τὰ τρία λόγια, τὰ πράγματι μεγάλα,
καθεὶς κατ' ἄλλοφύλων γενναίως πολεμεῖ,
καὶ ἀπτέρους ψάλλων νίκας τὸ βάζει· στήν φευγάλα.

Σ' ἔνα ξερὸ λειβάδι κόμματα λιμασμένα
τῆς σάρκεος τοῦ Κουδέρνου τῆς ἔρωγαν ὠμαῖς,
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε καὶ ἑμένα;
δὲν ξέρεις σὺ πατρίδες, καθήκοντα, τιμαῖς.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια ρυθμίζεται τὸ κράτος,
μ' αὐτὰ καὶ κοινωνία καθ' ὅλα ζηλευτή,
καὶ κάθε ποταπέρονης καὶ παχυμουλαράτος
αὐτὰ τὰ τρία λόγια μοῦ λέει· σὺ αὐτί.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια
καὶ ἐγώ, βρὲ κουτομόγισσα,
συχνὰ τὰ καμπανίζω μέσα στ' αὐτὰ τῶν ἄλλων
κολοκυνθοκεφάλων.

Ποῖται λέξεις, ἀναιδέη,
ποῦ καθεὶς τῆς κελαῖδε
σὺν φιλόπατρις λυσσῶν
μὲ φωνὴν διαπασῶν.

Ἐν μεγάλῃ κατανύξει τῆς ἀκοῦν καὶ σιωπῇ,
ἡ Κορῶνα κατὰ τύπους ἔχει χρέος νὰ τῆς πῇ,
καὶ ὅποιος θέλει, Περικλέτο,
τὰς τρεῖς λέξεις ἀκούετω.

Ἡ Κορῶνα κατὰ νόμον ἀπαράχραπτον ὀρεῖται
τὰς τρεῖς λέξεις ν' ἀπαγγεῖλῃ,
καὶ ὅπως σήμερον βρυχῶνται λέοντες τῶν τύπων τόσσοι,
σὺν καὶ ἑκείνῳ τῆς Νεμέας,
ἂν δὲν πῇ τὰς τρεῖς λέξεις δὲν μπορεῖ νὰ παρεδώσῃ
σὲ Συντάγματα σημαίας.

Ἡ Κορῶνα χρεωστῇ δυνατὰ νὰ τῆς προφέρῃ,
σὺ δέ, φίλε χασομέρη,
ἂν γὰρ σχόλια καὶ κρίσεις τὸ κεφάλι σου βαστῇ,
δικαιοῦσαι νὰ τῆς κρίνῃς καὶ μαζὶ καὶ χωριστά.

Τῆς ἀκούω μπρὸς καὶ πίσω μὲ φωνὴν διαπασῶν
καὶ ζυπνοῦν ἡχοὺς κοιλάδων καὶ φαράγγων καὶ δασῶν.

Καὶ σὺ τὰ φῶτα τῆς ἡμέρας
καὶ σὺ τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας,
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
τῆς φευγάλας, τῆς εἰρήνης,
μέσ' στ' αὐτὰ μου κουδουνίζουν,
καὶ μὲ τρεῖς μεγάλους ἡχοὺς
συγκινῶν καὶ γαλθανίζον
καὶ ὅλους τοὺς νοητοὺς καὶ ἀψύχους.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμάκας
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ρεμούλας

σὲ χρυσῆς τῆς γράφει πλάκας
ἕνας καὶ ἄλλος φαταούλας.

Μὰ καὶ σὺ, τοῦ κόσμου σκώμμη,
ἔχε καὶ τῆς τρεῖς· σὺ τὸ στόμα
σὺν μαστίχῃ, σὺν ψωμί.

Καὶ μ' ἐκείνας φλέγου, φλέγε,
καὶ ἡ πατρίς, πρὸς ὅλους λέγε,
τὸ καθήκον, ἡ τιμή.

Μόνον μὲ τὰς τρεῖς ἐκείνας
θ' ἀνυμνήσαι· τοὺς κηφῆνας,
καὶ τὸ μέλι τῆς μητρὸς
παμμακάριστος θὰ τρῶς.

Πρόφερέ τας, Περικλέτο, δημοσίᾳ καὶ κατ' οἶκον,
λέγε σ' ὅλους τὴν πατρίδα, τὴν τιμὴν, καὶ τὸ καθήκον,
ἢ καὶ ἄλλῶς τὸ καθήκον, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν πατρίδα,
ποῦ τοῦ λέοντος ἐμπρὸς μας παραθέτουν τὴν μερίδα,
ἢ καὶ ἄλλῶς τὴν πατρίδα, τὸ καθήκον, τὴν τιμὴν,
ἀλληλοῦται καὶ ἀμύν.

Καὶ ἐν ἀλύπητα μᾶς δέρνῃ
κάθε γαῦρος· Ἐξουσία,
καὶ ἐν ἀλύπητα μᾶς γδέρνῃ
σὺν καὶ ἑκείνῳ τὸν Μαρτύρα.

Καὶ ἐν σὺν ὄρνιθα λιμασμένα κάθε τόσο μᾶς σπρῶνται,
καὶ αὐτοκίνητ' ἐν μᾶς κόβουν καὶ ἀτμοβόλτες μᾶς βράζουν,
μὴ κανεὶς γὰρ αὐτὸ θυμῶνῃ, μὴ κανεὶς βλασφημῇ...
ἡ πατρίς, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἡ τιμή.

Καὶ ἐν τοῦ νόμου τὰ στοιχεῖα
δίχως ἀφορμὴν σὲ πιάνουν,
καὶ τὰ μοῦτρα σου τὰ κάνουν
σὺν κακέκτυπα λαχεῖα.

Καὶ ἐν τὸν ὕπνῳ σου ταράξουν Κυνιδῶν πατινάδες,
καὶ ἐν ἐνῷ σὺν ποιητῆς
κεχηναῖος περπατῆς
σὲ δροσίουν σαπουνάδες
ἢ κουζίνας ἢ κυρίας· Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων,
ἡ πατρίς, βρὲ Περικλέτο, καὶ ἡ τιμή, καὶ τὸ καθήκον.

Καὶ ἐν ἐκεῖ ποῦ πᾶς νὰ πάρῃ; κάπως καθαρὸν ἀέρα
κάποιος νέος ψηφοφόρος σοῦ φυτέψῃ κάποιον σφαῖρα,
μὴ καὶ τότε λησιμονήσῃς πῶς ὑπάρχουν λέξεις τρεῖς
ἡ τιμή, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἡ πατρίς.

Καὶ ἐν κουρέψουν τὸ μαλλὶ σου· σὺν πατέρων τὴν Βουλὴν
καὶ ἄλλους· δοῦμε μετ' ὀλίγον
πίνακας ὑποστρατήγων
ἐπὶ πίνακος νὰ θέλουν τῶν Ρωμηῶν τὴν κεφαλήν.

Καὶ ἐν σὲ κάθε στρατιώτη
πέφτῃ καὶ ἕνας στρατηγός,
εἰς τὸ ρεῦμα, πατριώτη,
σ' ἐξορκίζω τῆς Στυγὸς
πώποτε νὰ μὴν ξεχάτῃς πῶς ὑπάρχουν λέξεις τρεῖς,
ἡ τιμή, βρὲ Περικλέτο, τὸ καθήκον, ἡ πατρίς.

Καὶ ἔτσι λέγε κατὰ χρέος καὶ σὲ κάθε συμπολίτην
καὶ σὲ κάθε πατριώτην:

πατρίς καὶ τὸ καθήκον κλίνεται κατὰ τὴν τρίτην
καὶ ἡ τιμή κατὰ τὴν πρώτην.

Ἄς γραφοῦν τὰ τρία λόγια καὶ σὲ λάβαρα σεπτὰ
καὶ σημαίας διαφόρους,
ν' ἀνυψοῦν καὶ τοὺς ἀπόρους
καὶ τοὺς ἔχοντας λεπτὰ.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μου τώρα
πάρε δύναμι καὶ φόρα,
καὶ κατὰ τὸ λιγερὸν
τὸ σπαθί καὶ τὸ τουφέκι
νέον ἄσμα φλογερὸν
ἂν τονίσωμεν, ζευξέκη.

Νέον ἄσμα τῶν ξυλίνων πρὸς τιμὴν τῶν Πανελλήνων.

Πατρίς, τιμή, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μέσ' στήν ἱστορία,
ἐκεῖς φρονηματίζετε,
καὶ νηστικούς αιτίζετε,
νὰ σᾶς δοξάζουν πάντα
χωρὶς νὰ ξέρουν γινάντα.

Πατρίς μου, σὺν σὲ βλέπω νὰ γελᾷς
καὶ τῆς κοιλιᾶς τρανῶν νὰ γαργαλᾷς,
φωνάζω μὲ τρανὴ λαλιά
καὶ αἰσθημάτων μεγάλα:
καὶ τὴν δική μου τὴν κοιλιὰ
χάϊδεε καὶ γαργάλα.

Μοῦ λένε πῶς στρατεύματα καὶ ἱστόλοι
θὰ γίνονται νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν,
καὶ ἐγὼ κυττώντας τὸ ψωμί
καὶ τὰ κοινὰ Ταμεῖα,
νὰ τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμή
σκοῦζω μὲ βουλὴν.

Πατρίς μου λατρευτὴ καὶ τιμημένη,
σὺν βλέπω μὲ σπαλέταις φορτωμένην
νὰ πληλῆς ὀλοταχῶς
σὺν φτεροποδαρούσας,
τοῦ παπουτσιῶ μου μοναχὸς
κυττάζω τὴν πατούσα.

Ὅταν ἰδῷ Ταμία σου κανένα
μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίβῃ γὰρ τὰ ξένα,
τότε μὲ πιάνουν οἱ θυμοὶ
καὶ λέω: κουτανθρῶποι,
νὰ τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμή
πῶς πάει στήν Εὐρώπην.

Καὶ ὅταν ἀρχιφίλος τις πάνυ
τάραχτα τοῦ πηγαίνῃ νὰ ξεκάνῃ,
νὰ τὸ καθήκον, ἐμμανὲς
φωνάζω· τοὺς κυνώπας,
θαρρῶ καὶ τοῦτος συγγενεῖς
πῶς ἔχει· στὰς Εὐρώπας.

Πατρίς, τιμή, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μέσ' στήν ἱστορία.
Μαζὶ καὶ χωρὶς τὰ τιμῶν
καὶ νοιώθω μέσα μου καὶ καὶ
γὰρ αὐτοῦ, ποῦ κομπολόγια
δὲν κάνουν τέτοια λόγια.

Ἐπάνω· στή σημαία μου τὰ βάζω,
πῆξος καὶ καθυλάρας τὰ διαβάζω,
γὰρ αὐτὰ τὰ τρία πολέμῳ,
ἄλλ' ἂν, καθὼς ἐπιθυμῶ,
μὲ τοῦτα δὲν πλουτίσω,
μούντζαίς καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν καὶ τοὺς φίλους του φίλῶν.

Τζόγιας μου, δεχθῆτε τώρα τῆς ἀγάπης ἀσπασμὸν
καὶ κυττάξετε μαζὶ μου τὸν Προϋπολογισμό.

Ἄς τὸν ψάλουν ὅσοι φίλοι πιάνουν ὄρκο· σὺ δὲν μου,
καὶ ἂς τὸν πάρουν τέτοιαις ὥραις
μὲ φωναῖς, μὲ κλαπαδόραις...
τὸν ἀφίνω γὰρ σημαίᾳ· σὺ δὲν μεγάλο Σύνταγμα μου.

Ὅπως δὲν ποιοῦν ἀνέτως
τὸν ψηφίσαντες καὶ ἐφέτος,
καὶ ἄλλο τι δὲν ἐχρειάσθη γὰρ τὸ τρόπαιον αὐτὸ
παρὰ μόνον ἕνας ὕπνος μὲ βαρὺ ρουχαλιτὸ.

Πῶς ἐστέναν γὰρ τοῦτον μέσ' ἀπὸ τὰ σωθικά μου,
τὸν συνάδουσιν ἀκόμη καὶ χασμουρητὰ· δικά μου,
τὸν συνάδουσιν προσέτι
καὶ χασμουρήμ'· Ἀναργύρου,
ποῦχει κάνει τὸ Ντοβλέτι
τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ὡς σεῖς φίλοι μου καὶ τζόγιας καὶ τοῦ κόμματος χρυσᾶ,
δίνω λόγο καὶ παρόλα
πῶς θὰ πάρουν τέλος ὅλα,
καὶ ἐν ἀπὸ τὰ νέα πλούτη μείνουν μόνο τὰ μισὰ.

Ὅπως δὲν ποιοῦν ἀνέτως
τὸν ψηφίσαντες καὶ ἐφέτος.
Πάρετε τὸν καὶ πηδᾶτε μέσ' στῆς στρουγγᾶς τὸ μαγνῆτι
καὶ βασιλεύετε τὸν φηλά...
τράβηξε καὶ αὐτὸς πολλὰ
μὲ τὸν Πρωτοπαπαδάκη καὶ μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Ἀλήθεια τὸν κατήντησαν ὅπου κακὸ σου θέλει,
τὸν ἔλυσαν πατρίδα· κάθε γλώσσῃ κουρούνα,
καὶ ὁ Κρατιδωτῆς Ρέπουλης τὸν ἔκανε κουρέλι,
καὶ ὁ Πατριὸς ὁ Γούναρης τοῦ τῆναξε τὴν γούνα.

Πάλι τοῦ στραπατσάρισαν τὰ νέα περιστάματα,
τοὺς σπόλους, τὰ στρατεύματα,
πάλι γὰρ τὸν ἐβγάλαν μεθυστικὸν καὶ μπλόφα,
καὶ γτούνκουε τὸν ἔρριξαν σὺν ἄχρηστο· στήν κόφρα.

Ὅμως γὰρ αὐτὰ ποῦ τοῦψαλαν πεντάρα μὴ σὰς μέλη,
καὶ ὅσοι καὶ ὅλιγος τρεῖς τὸ κέντρο καὶ τὸ μέλι,
πάντα θὰ μείνῃ κατὰ τί, τζογούλας μου, γὰρ γλείψιμο
καὶ τῆς κοιλιᾶς σὰς τριψιμο.

Μὴ σὰ καὶ ἐν τοῦ λέν, μεγάλα καὶ πολλὰ βυσσοδομεῖ...
μπρὸς σὺν χάλι τοῦ τρυφᾶτε...
ἡ πατρίς, χρυσαῖς μου τζόγιας, τὸ καθήκον, ἡ τιμή
ἐπιβάλλει νὰ τὸν φᾶτε,
καὶ ὅσοι σὺν κουρέλια τοῦ
καὶ στή συμφορέλια τοῦ.

Πάρετε καὶ ἄλλο μου φίλι...
τζόγιας, ὥρα σας καλή,
ἐκουράστηκα πολὺ
καὶ τὸ ξάπλωμα διψῶ,

καὶ σφαλῶντας τὴν Βουλὴν
φεύγω γιὰ τὴν Αἰδηψό.

Ἡ μπόμπα τῆς Βουλῆς καὶ πάταγος πολὺς.

Αὐτὰ τοῦ Κόντε λέγοντος ἐν λιγυρῇ φωνῇ
'στὸ Παρλαμέντο' βρόντησε μιὰ μπόμπ' ἀληθινή,
ποῦχε καὶ δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνη,
κι' ἀμέσως τ' ἄχασαν αὐτοὶ καὶ τ' ἄχασαν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἀκαμαντόπους ἔτρεχε καθέννας. Ἀστυνόμος
καὶ τῆς Βουλῆς τὰς πτέρυγας συνεῖχε κρύος τρόμος.

Περίτρομος ἀνέκραξε κι' ὁ Φασουλῆς ἐκεῖ:
μὲ μπόμπαις ἀνταμείβεται τόση ρητορική.

Πῶς τρέμω... πέφτει... νάτην νά!..

'πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ,

κι' ὁ Κόντες φώναξε ξανά:

νίπτω κι' ἐγὼ τὰς χεῖρας μου καὶ δὲν ἀνακατεύομαι,
κι' ἀφοῦ κι' ἡ μπόμπαις ἔρχισαν παύω νὰ πολιτεύομαι.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ' ἄλεξαν νὰ ρίξουν μπόμπαις τώρα,
ποῦ τῆς Πανδώρας τὸ κουτί γιὰ μᾶς σκορπίζει δῶρα.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ' ἄλεξαν νὰ κάνουν τέτοιο δράμα
σήμερα, ποῦ στὸν τόπο του στέκει τὸ κάθε πράμμα,
κι' ὁ Κόντες λέγει σοβαρῶς ἀπὸ τὸ μέγα βῆμα
πῶς εἶναι πλέον περιττὸν νὰ κυβερνᾷ τὸ κράτος,
ἀφοῦ 'μπορεῖ καὶ μόνο του νὰ πάη σ' ὅλα πρίμα,
καὶ μελετᾷ στὴν Κέρκυρα νὰ γίνη Κιγκινάτος.

Ἄδὲς καιρὸ ποῦ ρίχνουν μπόμπαις τώρα μέσα στὴ χαρὰ
καὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία,
ποῦ μᾶς τρέχει συμφορὰ
μὲ τοῦ Στόλου τὰ λαχεῖα.

Κι' ἔλεγε στὸν Περικλέτο σοβαρὸς ὁ Φασουλῆς:
φεύγε φεύγε τὰ λαχεῖα γιὰ νὰ χάσκης ἀσφαλῆς.
Μὴ σὰν πρῶτα μακαρίζης, Περικλῆ, τοὺς κερδισμένους,
τοῦταντίον τοὺς καυμένους
ὁ καθέννας συμπολίτης πρέπει τώρα νὰ τοὺς κλάψῃ...
'πῆγαν τὰ λεπτὰ νὰ πάρουν καὶ τοὺς 'πῆγαν στὴ χάψι.

Κρίμα κρίμα στὴ χαρὰ των,
'Ὅσο δ' ἄρε Περικλέσκο...
'βγήκανε τὰ νοῦμερά των,
μὰ τί κέρδισαν ;... τὸ φρέσκο.

Τί χαρὰ μας !.. ἀπὸ κέρδη τὴν γλυτώσαμε φτηνά,
κι' ἂν ἐφέτος νοῦμερά σου
κληρωθῶν γιὰ συμφορὰ σου,
ρίξε τὰ μὲς στὸ κοφίνι, μὴν τὰ πᾶς στὸν Κοφινά.
'Ἡ χροιά θαρρῶ πῶς εἶναι γιὰ τοὺς τυχεροὺς κακὴ...
μὴν κερδίσης τὸ λαχεῖο νὰ μὴν πᾶς στὴ φυλακή.

Ἄδὲς καιρὸ ποῦ ρίχνει μπόμπαις κάθε βλάκας καὶ γεγῆς
τώρα μὲς στῆς ἐκλογαῖς,
ποῦ μὲ φρόνημα κυττάζω κάθε ρέκτην ἐκλογέα
καὶ Μερκούραρος φωνάζουν καὶ Πυρρῇ μιχθῆτω γὰρ.

Τί καιρὸς γιὰ μπόμπαις τώρα, ποῦ μὲ μοῦτρα κτινοβόλα
χαίρετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
καὶ μὲ μιὰ μεγάλη σκάλα καὶ μὲ λίγη μόνο κόλλα
κάνουν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τοὺς τοίχους γύρω γύρω,
κι' ἔτσι τὴν ἀθανασία ἀσφαλίζουν τὴν ἀγήρω.

Γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κάνουν μπόμπας κτύποι
νὰ βγάζουν ἀγουρίδα
τώρα ποῦ γιὰ πατρίδα
τίποτα δὲν τοὺς λείπει,
παρὰ μιὰ μπόμπα μοναχὰ νὰ τοὺς ἀναστατώσῃ
κι' ἔτσι ν' ἀφήσουν πιά κι' αὐτοὶ τὴν προστυχὰ τὴν τόση

καὶ τῶν ἀγροίκων των ἡθῶν τὴν πρώτη τὴν ἀφέλει,
καὶ στοῦ σωστοῦ πολιτισμοῦ νὰ φθάσουν τὴν ἐντέλειαν.

Τοῦ Περικλέτου ρίμα 'στοῦ Σακουλέ τὸ μνηῖμα.

Μεγάλη μᾶς ἐτάραξε θανή...
ἐνθάδε κεῖσαι τώρα, ψωμοζήτη,
κι' εὐλόγως τὸ Ρωμαῖκο θρηνεῖ
τὸν πρῶτο κυνικό μας συμπολίτη.

Τοῦ κυνικοῦ δὲν εἶχες τὸ πιθάρι,
μήτε τοῦ Διογένη τὸ φανάρι,
ἀλλ' ὅμως μέγα καύχημα θὰ μείνης
τοῦ κυνισμοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης.

Κλαύσωμεν ἀντιπρόσωπον μεγάλον
τῆς τεμπελιᾶς ἐμοῦ καὶ τόσων ἄλλων,
ποῦ μὲς στῆς δόξης ἡθελε τὸν τόπο
χωρὶς δουλειὰ νὰ τρέφεται καὶ κόπο,
κι' ἀκούγανε βρισίδια καὶ κατάραις
ἐκεῖνοι, ποῦ δὲν τοῦδιναν δεκάrais.

Ὅταν ἐμπρός μου σ' ἔβλεπα βρωμιάρη
καὶ κυνικό τῶν δρόμων διακονιάρη,
θαρροῦσα πῶς κυτῶ τὴν Ρωμηοσύνη,
ποῦ σὰν τὸν Σακουλέ ποθεῖ κι' ἐκείνη
χωρὶς δουλειὰ καθεὶς νὰ τὴν βραβεύῃ
καὶ μὲ τὴν ζητιανιά νὰ θριαμβεύῃ.

Ἄν κι' εἶχες γίνεαι μιὰ προσωπικότης,
ἐν τούτοις ἡ πολλή σου κυνικότης
δὲν σ' ἔκανε καὶ τίτλους νὰ ζητήης,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς σου τῆς ἐντίμου
δὲν ἐξετέθης οὔτε Βουλευτής,
ἀλλ' οὔτε κἄν γιὰ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Κοιμήσου, Σακουλέ μου, τὸν αἰώνιον,
καὶ πιθανὸν στὸ κράτος τὸ δαιμόνιον
μετὰ καιροὺς καὶ χρόνους γιὰ τιμὴ
νὰ στήσουν καὶ δίκῃ σου προτομή.

Δεκάrais, ὃ λημέρι προσφιλές,
γυρεύει καὶ νεκρὸς ὁ Σακουλές.
Σὺ τίμησε καὶ τοῦτον τὸν τεμπέλη,
ποῦ ξέρεις Σακουλέδες νὰ τιμᾷς...
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια κι' ἡ Πεντέλη,
μὰ γιὰ νεκρῶν καὶ ζώντων προτομάς.

Τώρα κι' ὁ κορυφαῖος ψωμοζήτης
θὰ γίνη προγονὸς μᾶς μακαρίτης.
Κλάψῃ τον, Ρωμηοσύνη τῶν συγχρόνων,
καὶ σῆκω μὲ μαρκοῦτσι ναργιλέ
νὰ βλέπῃς μὲς σ' τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων
κι' αὐτὸν τὸν κυνικό τοῦ Σακουλέ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἰωάννου τοῦ Περδίου θάβουσε Ποιήματα,
τῆς Κυπριακῆς τοῦ Μούσης ζωηρὰ σκιρτήματα,
ποῦ μὲ φρόνημα γενναῖον καὶ διάπυρον ψυχὴν
τῆς ἐνώσεως τὸν πόθον ἐκδηλοῦν καὶ τὴν εὐχὴν.
Σ' ἔνα τόμον, ὅπως γράφει, θὰ τὰ βάλῃ τὰ πτωχὰ,
καὶ καθεὶς θὰ τ' ἀγοράζῃ δὴδὸ σελίγια μοναχὰ.

Ἀναμνήσεις Κορηλιάς καὶ Μανώλη Ταβανιώτη,
ἐν τῶν Ἡμερολογίων, ποῦ τοῦ πρέπει θέσις πρώτη.
Γλαφυρότατον καθ' ὅλα πρὸ πολλοῦ στὴν Πόλιν βγαίνει,
τέρψις καὶ γιὰ τοὺς ὀλίγους καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς ἐν γένει.